

[Bjørn Elmquist]

ne ville have for, at fartgrænserne var den rigtige vej. Derfor har jeg heller ikke opfattet den tilslutning, vi fra bl.a. venstres side har givet til regeringens lovforslag om at lægge fartgrænserne over i færdselsloven igen, som udtryk for en dårlig samvittighed, som udtryk for, at det, man gjorde i sin tid, var forkert, men simpelt hen som udtryk for, at vi nu har fået den trafikmæssige sikkerhed, der skulle til for at vide, at det skal stå i færdselsloven.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil blot tilkendegive, at jeg er meget enig med forslagsstillerne i synspunkterne vedrørende hjemmelen til den bemyndigelse om hastighedsbegrænsningerne, vi fik i fjor. Men nu har vi jo taget stilling til det ved at fremsætte et lovforslag, der bliver behandlet i retsudvalget i øjeblikket, og derved kommer hjemmelen i orden. Jeg har hele tiden været tvivlende over for, at der var den hjemmel, og argumenterne er for så vidt også i orden, men jeg finder det rimeligt, at vi nu overlader hastighedsbegrænsningerne til retsudvalget, og at vi dér måske kan få en egentlig diskussion om, i hvilket omfang man overhovedet skal pille ved fastlagte afvejninger om hastighedsgrænser på den måde, som man gjorde det ved den ændring, der blev gennemført i fjor.

Aase Olesen (RV):

Det radikale venstre har ved behandlingen af justitsministerens lovforslag om nedsættelse af hastighedsgrænserne klart sagt, at det går vi ind for af hensyn til færdselssikkerheden. Jeg har forstået på forslagsstillerne, at når man har ønsket at få diskuteret dette forslag her i dag, er det ikke for at få gentaget diskussionen om hastighedsgrænser, så den må vi altså henvise til. Den diskussion var som bekendt en interessant diskussion, ikke mindst blandt fremskridtspartiets egne medlemmer; vi andre var faktisk noget mere overbeviste om, at det var godt at fortsætte med de lave hastighedsgrænser.

Vi har fået en henvendelse fra ordføreren for forslagsstillerne, som udtrykkelig siger, at hensigten med at få sagen diskuteret her i dag er at give regeringen en melding fra folketingspartier om, hvorvidt man mener, at

bemyndigelsesloven har været rigtigt anvendt.

Jeg kan henvise til, hvad der blev sagt i 1979 – jeg tror, det var i marts – hvor man havde førstebehandling af forslaget om den midlertidige nedsættelse. Vi var betænkelige ved brugen af bemyndigelsesloven, men vi accepterede nedsættelserne ud fra trafik-sikkerhedsmæssige hensyn. Jeg vil ikke gå så langt som til at sige, som ordføreren for forslagsstillerne skriver i sit brev til ordførerne, at bemyndigelsesloven har været misbrugt – det må i hver enkelt situation naturligvis være regeringens og folketingets vurdering – men vi er enige i, at lovforslaget om de generelle hastighedsnedsættelser burde være kommet langt tidligere, end justitsministeren kom med det. Derfor vil vi altså gerne bekræfte, at vi er enige med fremskridtspartiet i, at det er nødvendigt, at der er respekt om den nationale nødværgelovgivning.

Bollmann (CD):

Jeg er også klar over, at vi for kort tid siden har haft debat om hastighedsgrænserne, og ved den lejlighed gav vores ordfører udtryk for vores holdning til disse hastighedsgrænser, nemlig at vi i hvert fald på motorveje bør have en forhøjelse til mindst 120 km/t. Derimod havde vi jo – og det blev også sagt – lettere ved at acceptere den grænse, der gælder for andre veje, og måske skal vi i byområder længere ned i hastighed flere steder, end vi kender det i dag.

Men forslaget fra fremskridtspartiet har, som det har været nævnt, et andet og måske vigtigere indhold end selve hastighedsgrænserne, og det er spørgsmålet om, hvorvidt det har været rimeligt at anvende loven om forsyningsmæssige begrænsninger i forbindelse med hastighedsgrænserne. Vi har, fra denne meddelelse kom, været enige i, at det er mere end betænkeligt, at man har brugt den, og vi anser det for godt gjort, som fremskridtspartiet jo også påpeger i sit forslag, at der reelt ikke har kunnet påvises besparelser ved disse hastighedsgrænser.

Jeg går ud fra, at regeringsbeslutningen bliver ophævet, når der nu sker en gennemførelse af regeringens lovforslag, og dermed er den folketingsbeslutning, vi behandler her, vel egentlig i praksis gennemført, uanset om regeringen vil indrømme, at det ikke har væ-